

De stilte doorbroken

”David vroeg de HEERE om raad. Die zei: U moet niet optrekken; maak een omtrekkende beweging tot achter hen, zodat u bij hen komt van de zijde van de moerbeibomen. En laat het gebeuren, wanneer u het geluid van voetstappen in de toppen van de moerbeibomen hoort, dat u zich dan haast; want dan is de HEERE vóór u uit gegaan om het leger van de Filistijnen te verslaan. David deed zo,

zoals de HEERE hem geboden had, en hij versloeg de Filistijnen van Geba af tot waar u bij Gezer komt.” 2 Sam. 5:23-25

Het is een unieke gebeurtenis, waar 2 Samuel 5 mee eindigt. David vraagt de Heere om raad in een oorlog met de Filistijnen, en krijgt dit antwoord: God zal voor hem uittrekken, en dat zal letterlijk te horen zijn. Namelijk in het ruisen van de boomtoppen aldaar. Niemand vóór David, en niemand na David heeft dit ooit zo meegemaakt. Dat je God als het ware aan je voorbij hoort trekken, door het ruisen van de wind. Of hebben Adam en Eva het misschien op deze manier meegemaakt, als God wandelde door de hof? We lezen in Genesis 3 vers 8: ‘En zij hoorden de stem van de HEERE God, Die in de hof wandelde, bij de wind in de namiddag.’

Hoe dan ook, voor ons staat een dergelijke gebeurtenis ver van ons af. Of toch niet? Want is deze gebeurtenis niet ook een beeld van hoe de Heere nog steeds de mens nabij komt. Een onverwachtse ervaring van Gods nabijheid in een gebed, bij een gedachte, bij een Psalm of lied. Dan is het alsof de Heere zelf voorbij komt, ja: voor ons uitgaat. Het zijn tere momenten die het geloof voeden, en vreugde en zekerheid geven dat de Heere er is, ook voor mij. Dankbaarheid, vreugde en ootmoed vullen het hart. Zo maar, voor even. Het is Gods Geest die de ziel aanraakt. Deze Corona-tijd is een stille tijd. Maar als in deze stilte God zelf voorbijgaat, gaat Hij ook voor ons uit, en kunnen we verder. De predikant en dichter Nicolaas Beets (1814-1903) schreef hier een prachtig gedicht over. Ik sluit de meditatie ermee af:

DE MOERBEITOPPEN RUISTEN

*‘De moerbeitoppen ruisten’
God ging voorbij;
Neen, niet voorbij, Hij toefde;
Hij wist wat ik behoefde,
En sprak tot mij.*

*Sprak tot mij in de stille,
De stille nacht.
Gedachten die mij kwelden,
Vervolgden en ontstelden
Verdreef Hij zacht.*

*Hij liet Zijn vrede dalen
Op ziel en zin;
‘k Voelde Zijn vaderarmen
Mij koestren en beschermen,
En sluimerde in.*

*De morgen, die mij wekte
Begroette ik blij;
Ik had zo zacht geslapen,
En Gij, mijn Schild en Wapen,
Waart nog nabij.*

Ds. M. Bot

